

APARAREA NAȚIONALĂ

ORGAN AL „UNIUNEI NAȚIONALE CREȘTINE“

No. 8

BUCUREȘTI. — 15 Iulie 1923

Anul II.

Analfabetismul și Jidanii

Lipsa cunoștinții de carte în satele noastre este una din cele mai grozave plăgi care bânuie țărâtimea.

Nu se poate cunoaște numărul analfabeților din țara noastră după statistici oficiale, întrucât nu există astfel de lucrări; dar persoane competente socotesc că 85 % din populația rurală a vechiului regat sunt neștiutori de carte.

Dintre provinciile alipite nu ne întrece decât Basarabia cu 90 % analfabeți, iar Bucovina și Maramureș sunt aproape cu același procent ca și vechiul regat.

Din restul lumii civilizate și semicivilizate întrecem doar Rusia, suntem aproape egali cu Polonia și destul de mult întrecuți de Bulgaria (60 % analfabeți la toată populația).

Din vechiul regat Oltenia are cei mai puțini neștiutori de carte, iar nordul Moldovei cei mai mulți.

În nordul Moldovei numărul analfabeților întrece procentul din Basarabia. As fel din datele ce am putut culege, dau două exemple foarte semnificative:

În comuna Dolhasca¹⁾ în anul 1910, din 29 (*douăzeci și nouă*) de martori într'un proces (deci oameni aleși fără a socoti dacă știu carte) *toți sunt analfabeți* și semnează prin punerea degetului.

Patru ani mai târziu, în 1914, din 22 (*douăzeci și doi*) de martori din comuna Tătăruși²⁾ nu se găsește *nici unul* care să fi semnat altfel decât prin punere de deget.

Dintre acești martori *nici unul* nu este bătrân; cei bătrâni știau carte, județul Suceava — unde se află aceste comune — fiind împreună cu jud. Neamț dintre părțile unde învățământul elementar a fost foarte răspândit într'o vreme.

Merită să luăm aminte că în timpul când se judecă procesele menționate în județul Suceava profesau cei mai harnici și pricepuți învățători ca N. Stoleriu și Al. Vasiliu, de pildă. Acesta din urmă a fost învățător chiar în Tătăruși și cum era bătrân desigur că a fost dascălul generației din care fac parte martorii din procesul suszis.

1) Vezi dosarul Administrației Cassei Bisericii Nr. 73, fascicula I din 1910. Corespondența cu jud. Suceava.

2) Ibidem No. 73 fascicula I din 1914.

Cum se poate explica această decadență a județului care în vremi străbune a avut prima școală din Moldova?

Vom vedea aceasta dacă vom cerceta țările în care analfabetismul nu există, cași cele în care bântuie.

În Irlanda se găsesc cei mai mulți analfabeți din tot apusul Europei. Nu o mărginire a minții a produs această stare într'ucât irlandezii sunt un popor inteligent.

Ceiace este caracteristic pentru ei, adică tocmai cauza reală a analfabetismului, este mizeria grozavă în care trăiește acest nefericit popor.

În țările scandinave sunt cei mai puțini analfabeți, acolo însă jidanii sunt mai puțini decât în orice țară din lume și mizeria este un fenomen aproape inexistent. În Polonia jidanii sunt mulți, țărani sunt foarte săraci și analfabeții sunt în număr mare la sate. (De altfel partidul țărănesc polon care reprezintă în adevăr sufletul țărănimii este dușman de moarte jidanilor).

Din cele spuse mai sus putem să concludem că jidanii sunt provocatorii analfabetismului.

În adevăr ei, sărăcind pe locuitor, îl fac să nu mai poată să-și dea copilul la școală ci să-l ducă la câmp, să aibă dela el un ajutor la muncă. Pe de altă parte omul care nu știe să socotească poate fi exploatat mai ușor de jidănim.

Noi credem chiar că țărani sunt îndemnați de jidovi să nu-și dea copil la școală, și rugăm pe prietenii noștri de la sate să ne aducă la cunoștință orice încercare de acest fel. Nu este mai puțin demn de luat în seamă faptul că țăraniștii — care sunt apărători ai intereselor jidănești — atrag în politică un mare număr de învățători ca astfel dascălul, în loc să-și îndeplinească marea lor menire să aducă vrajbă între Români.

Dar domnul ministru al Instrucțiunii ce face?

Construiește școli. Bun lucru, foarte bun, dar cine va da învățătură în școlile acele, căci învățătorii nu ajung nici pentru școlile de acum, fiindcă nimeni nu vrea asemenea muncă din care câștigă mai puțin decât un măturător de stradă.

Analfabetismul cere însă, prin faptul că este provocat de jidani, punerea acestora în imposibilitate de a specula pe român. Căci bunăstarea țaranului este stărpirea analfabetismului.

Iar acum, fiindcă poporul cere carte, învățătorul să fie pătruns de menirea lui sfântă și să-și dea seama că el răspunde de toată norocirea sau nefericirea lumii românești de mâine.

Scipione Titu

Citiți

„NAȚIONALISTUL“

Organul Ligii „Apărării Naționale Creștine“

Terasa Bejan, Iași. — Pictor Grigorescu 9, București

D-l Iorga acum 10 ani

Cităm ultimele rânduri din darea de seamă a Adunării generale a *Ligii Culturale*, publicată în „Neamul Românesc“ din 5 Decembrie, 1913:

„D-l Iorga a rugat să se consemneze în procesul-verbal al ședinței că declară încă odată, — ca să știe toată lumea, — următoarele:

— „Mi s'au atribuit, pe nedrept, în chestiunea evreiască, vederi și sentimente pe cari nu le-am exprimat niciodată. Declor că n'am cerut împământare Evreilor nici în masă și nici pe categorii.

„Sunt om care-mi dau seama de ce spun. A fi spus ieri una și azi alta, înseamnă una din două: orică judecata mea nu mă mai ajută, — ceeace nu e, cred cazul, — orică banii altora sunt elementul care-mi determină felul de a vedea, și a mi se spune aceasta ar fi o necuviință“.

Care din aceste două alternative este adevărată, astăzi, când d-sa a tras cu buretele peste tot ce alcătuia crezul d-sale politic din 1913?

D-l Iorga are cuvântul.

N. C. A.

Antisemitismul lui Wagner

Mai toți cugetătorii arieni care s'au ocupat de poporul jidovesc au fost antisemiți. Cu deosebire cugetătorii germani, cari au avut mai dese ocazii să vină în contact cu jidanii, de oarece în Germania aceștia din urmă erau mai numeroși ca în cele l'alte țări din Occidentul Europei, au fost mai toți anti-judaici. Astfel au fost poeții Schiller, Goethe și Herder precum și filozofii Kant, Fichte, Schopenhauer. Dar și muzicanții, au împărtășit această repulsiune față de jidani, și unul din cei mai de vază dintre ei, un creator pe terenul artei muzicale, Wagner, a căutat să explice antisemitismul său într'o broșură intitulată *Judaismul în Muzică*.

Wagner a fost izbit de faptul că în muzică jidanul nu e un compozitor care să urmărească arta, ci un simplu exploatator comercial al muzicii. El a studiat pe jidanul ce se ocupa de artă în diferitele domenii. Despre jidanul actor se exprimă astfel:

„Fără să ne ocupăm de efectul moral pe care-l produce acest

fenomen dezagreabil al naturii (jidantul), ne vom mărgini a spune, relativ la artă, că înfățișarea externă a jidanului nu va putea fi nici o dată în ochii noștri *un subiect pe care arta ar putea să-l reproducă*. Artă, când vrea să reprezinte pe jidani, caută modelele sale în imaginație înobilând sau suprimând complet toate caracterele distinctive ale individualității jidovești. Niciodată jidanul nu se riscă pe scenă: excepțiile sunt așa de puțin numeroase și de o natură așa de particulară, încât ele nu fac decât să confirme regula.

„Ne este imposibil de a ne închipui că un personaj al antichității sau a timpurilor moderne, erou sau îndrăgostit, să fie reprezentat de către un jidan fără ca noi să fim isbiți în mod involuntar de ceea ce e nepotrivit, ba chiar de ridicol într-o astfel de reprezentare. Acest fapt e de cea mai mare importanță: omul a cărui apariție, nu numai într-un astfel de rol, dar chiar din cauza rasei reale ne pare impropriu unei reprezentări artistice, trebuie considerat de asemenea ca incapabil de orice producțiune artistică și această incapacitate își are obârșia în însăși natura acelui om”.

Observațiunea lui Wagner e justă și desigur jidanul care e un produs degenerat al rasei omenesti nu poate întrupa pe scenă decât diformități sau altfel e ridicol. În adevăr un erou care e menit să reprezinte forța și curajul e greu să-l vedem în pielea unui jidan. Exteriorul și mișcările acestui din urmă sunt mai curând făcute să inspire slăbiciunea și poltroneria așa că un personaj ca *Leiid*, *Ernani*, *Juliu Carsar*, etc. ar fi pur și simplu ridicole când s'ar prezenta în persoana unui jidan. Numai un sigur personaj îl întrupează bine jidanul și aceasta nu e decât *Shyloch* din *Negustorul din Veneția*.

Numai în rolurile feminine, s'au putut găsi actrițe de valoare aparținând rasei jidovești, și aceasta din cauză că la femei caracterele rasei sunt mai puțin pronunțate ca la bărbați, și pentru că la femei camuflajul se poate aplica cu mai mult succes. Dar și aci ele sunt rare și afară de *Rachela* și *Sarah Bernhard* nu prea se poate vorbi de talent.

A APĂRUT:

Situația demografică a României de EM. D. B. VASILIU

De vânzare la toate librăriile și în str. Pictor Grigorescu, 9

Prețul 20 Lei

C. C. ARION

Conu Costică, era numele pe care îl măguleau Jidănași reportieri la gazetele din str. Sărindar.

Avocat ilustru, politician abil, și orator de mare valoare.

Tocmai pentru că Arion era om adevărat, om de mare valoare, Jidani dela începutul carierei sale politice a căutat prin mijloacele ce numai ei le cunosc să îl atragă cu vasta lui inteligență, nu numai spre a-i apăra în diferite ocazii, dar mai ales să pue în serviciul cauzei Jidovești marele său talent.

Încă din anul 1893 în Adunarea deputaților din 8 Decembrie, Costică Arion, cerea „egalitate” înaintea „luminii” pentru toți locuitori acestei țări, și arată că chestiunea „Ovrească”, nu se lămăduie cu persecuțiuni. După acest prim debut atunci când a putut să lucreze în folosul Jidanilor, ca ministru al Cultelor și instrucției publice, a dat un statut legal comunităților Jidovești, prin care a întărit în mod formidabil puterea Jidovească în țara aceasta.

Tot acestui talentat Român, i se datorește și înlăturarea jurământului More-Judaico, făcând din jurământul jidanilor în fața Justiției o ficțiune revoltătoare.

În timpul cât a făcut parte din cabinetul Marghiloman ca ministru de externe a prăpus chiar prin clauzele închierii păcii, împământinirea Jidanilor. De așa fel, că toată Jidănimia din lumea întreagă putea deveni cetățean Român, fără nici o greutate.

D-zeu să-l ierte.

Bali

MARE ACTUALITATE

«JIDANII ÎN RĂZBOI»

de A. C. CUZA

după documente oficiale.

Depozit: „Apărarea Națională”, str. Pictor Grigorescu, 9

Prețul Lei 10. — Vânzători 20%.

Nefericita Armenie

În scrisorile pe care jidanii le trimet d-lui Cuza, rânduri pline de venin talmudic și anonim, concetățenii noștri, conform tratatelor, nu găsesc în furia lor o insultă mai grozavă decât cuvântul *armean*.

D-l Cuza nu poate să se supere fiindcă domnia sa, după cum a dovedit chiar d-l Iorga, face parte dintr-o familie românească bine-cunoscută în care niciodată nu a intrat vreun străin.

Însă cuvântul armean ca supremă expresie a furiei iudaice, dovedește că această națiune creștină are cinstea de a fi cea mai dușmănită dintre toate de către descendenții lui Iuda.

Nu este greu a găsi cauzele acestei mari dușmănii.

Poporul armean este, cași poporul jidănesc, unul din popoarele care au persistat din vechime; însă spre deosebire de jidani, armenii își conservă naționalitatea atâta timp cât își păstrează limba (ceea ce este caracteristic pentru popoarele ariene).

Din cauza vechimii sale națiunea armeană are o largă experiență moștenită și mărită din generație în generație, de asemenea acest popor unește puterea de muncă și spiritul practic cu un suflet plin de poezie.

Se înțelege că în fața unui neam cu asemenea calități jidanii au avut mult de luptat în Turcia. Neputând să-i învingă prin luptă cinstită, au căutat să-i extermine.

Au răușit prin intrigi și ațățări să facă pe Turci ca să-i masacreze în masă și să le prade avutul.

Scriitorul acestor rânduri, care a avut ocazia să cunoască mulți armeni refugiați de curând în țara noastră, a aflat că poporul turc era dus la jafuri și omoruri de jidani și că masacrele s'au făcut după planuri jidovești.

Pacea de la Versailles, acea pace iudaică ce ne-a tratat ca pe niște învinși, a acordat jidanilor Palestina, țară ce după toate drepturile și legiurile internaționale se cuvine Arabilor, dar a refuzat să acorde independența Armeniei, țară în care majoritatea populației este formată de poporul Armean.

Acest neam ar fi avut dreptul la autonomie după însuși principiul fundamental al tratatului din Versailles, ne mai socotind că Armenii sunt singurii propagatori ai culturii europene în Turcia.

Crima ce s'a comis contra lor, căci o astfel de nedreptate este o crimă, nu are decât o siugură explicare: ura lui Israel, grozava

ură talmudică ascunsă peste tot, care sugerează slugilor poporului ales tot ceea ce ar putea să facă rău goimilor.

Nefericita Armenie este victima urei lui Iuda.

Aceasta s'a întâmplat în secolul al douăzecilea, în secolul umanitarismului, în vremea dreptului de autodeterminare al națiunilor.

Ce bine ne dovedește că *umanitarismul* de astăzi nu este decât un mijloc de a prilejui stăpânirea poporului lui Iehova.

Dar noi știm alt umanitarism, unirea sfântă a popoarelor împotriva lui Iuda, pentru ca apoi în pace frățească să se străduiască întru sporirea civilizației.

Se văd zorile acelei zile, ea va veni curând!

Scipione Titu

Domnilor,

Chemat fiind de interesele politice, în care eu până a veni aci, credeam orbește și mergând la întrunirea fostului meu partid „Partidul Țărănesc” de sub conducerea D-lui Mihalache zis „Mișel” (din vremea de demult), am auzit într'un timp voci de „jos jidanii”. Eu însă considerându-mă la mine acasă, necrezând ce îmi spuse mie D-l Iavățator din sat și popa al nostru ce este om deștept că în acest partid sunt mai mult interesele jidănești la mijloc, mă lăsai în voie și zisei „jos jidanii”. Pentru aceste cuvinte am fost dat afară din sala „Dacia” cu huidueli și câteva înghionțeli. Am fost dat afară de unii cu părul gălbior, roșcov, fără mustați, cu ochelari și unul cu o pălărie în cap cu haina ca de popă de-al nostru și cu barbă mi-a tras un picior. Am găsit de cuvânt să scriu acestea în versuri. Ce credeți Dv. că nu este bine înlocuiți ca să vadă și lumea și mai ales tinerimea la ce ne chiamă D-l Mișel la București să facem propagandă jidănească și să ne spuie D-l Dr. Lupu că Regele este copil, deși e de 55 ani și nu-i dă dreptul să mai stea pe tron. Atâta. Eu sunt român, mor și vrea să mor pentru patrie și rege, și cu mine cred că 14.000.000 de români. Daia să se ferească D-l Dr. Lupu.

Popa al nostru în fiecare Duminică vorbește și se roagă pentru rege și țară. Ochii lui când pronunță cuvintele de Ferdinand I lăcrămează de bucurie, noi stăm în genunchi și ascultăm și ne rugăm pentru domnul pământesc al patriei noastre.

Suntem răbdători nu știm însă până când?

Cu stimă

Un sătean din Muscel

NUMERUS CLAUSUS

Jurnalele din Polonia ne aduc știrea că din Dieta Polonă, comisiunea învățământului, a votat în ziua de 20 Junie, după o lungă luptă, legea Numerus Clausus cu 16 voturi contra 13.

Iată așa dar, faimosul Numerus Clausus, pe care naivi noștri de umanitariști îl numeau o măsură barbară, adoptat de o țară care în ori și ce caz nu e în urma noastră pe terenul civilizației. Deși măsura aceasta e luată de formă în contra tutulor minorităților din Polonia, ea în fond nu e decât o măsură de apărare a națiunii poloneze în contra elementului parazitărilor jidovesc, care amenința să monopolizeze toată instrucțiunea în favoarea lui. Același fenomen care se manifestă și la noi a deschis ochii cercurilor diriguitoare poloneze care au propus legea menită să stăvilească puhoiul jidovesc pe terenul instrucțiunii naționale.

În Polonia pericolul jidovesc este evident pentru ori și cine așa că proiectul cu Numerus Clausus a fost primit de toate cercurile populațiilor polone, care în decursul istoriei acestui stat n'au avut decât să se plângă de elementul jidovesc. În adevăr jidanii au fost totdeauna cu asupritorii poporului polon, și chiar în timpul din urmă, în războiul contra bolșevicilor toți jidanii din Polonia simpatizau cu aceștia din urmă. Polonezii, cu drept cuvânt consideră pe jidani ca un vrășmaș periculos, și măsura luată în contra lor, prin Numerus Clausus, nu e de cât un act de apărare a Polonezilor în contra jidanilor.

Acuma că această măsură a fost luată în Polonia, un stat liber, civilizat și democrat, suntem curioși să vedem ce mai au de zis Rosenthalii, Honigmanii & Co. dela presa noastră cușer, împreună cu naivii de așa ziși umanitariști care le ținea isonul. Toți acești semiți și filosemiți susțineau că Numerus Clausus e o măsură barbară și anti-democratică, măsură care poate să fie luată de un stat învins ca Ungaria, însă nu poate fi adoptat de un stat învingător, democrat și civilizat ca România.

Studentii în aproape unanimitatea lor nu admiteau această argumentație, căci Numerus Clausus fiind o măsură de apărare națională, nu poate fi taxat nici de barbar nici de anti-democrat, de oarece atât civilizația cât și democrația, evoluează azi în limitele principiului naționalităților, și nu e zis nicăeri că națiunea română, care a făurit România de azi prin sângele și sudoarea ei, să fie jertfită națiunii parazitare jidovești. Cât despre argumentul că Numerus Clausus a fost adoptat de Ungaria pentru că aceasta a pierdut războiul, e o simplă prostie. Numerus Clausus se impune acolo unde plaga jidovască ia un caracter acut. Eri în Ungaria, azi în Polonia, mâine în România, poimâine în Germania, etc.

E mai bine să iei măsuri în contra jidanilor din vreme ca să nu te forțeze ei să le iei prea târziu, cum au făcut-o Un-

garii după ce Bela Kuhn cu circonsăngenii lui au trântit Ungaria la pământ, sau cum au să o facă Rușii după ce jidanii lui Troțki & Co., vor fi suprimat aproape complet Rusia.

Numerus Clausus e una din măsurile acestea preventive care sunt luate de oamenii de stat prevăzători. Polonia a dovedit că are oamenii capabili să o conducă. Să sperăm că și în România instinctul de conservare a neamului nu se va mărgini a se manifesta numai la studențimea română, și că se vor găsi și printre parlamentari oameni care să înțeleagă că trebuie stăvilit prin lege șuvoiul de paraziți perciunați ce s'a revărsat asupra neamului românesc. Să sperăm că la toamnă, sub presiunea studențimei, și luând pildă dela Polonia, se va vota și la noi legea Numerus Clausus care să împedice ca pătura noastră intelectuală să nu fie complet copleșită de jidani, după cum s'a întâmplat cu clasa noastră negustorească și cu așa zisa noastră presă independentă.

Ignotus

JIDANII ȘI ȚĂRANII

*Țara geme de nevoi
Noi ne batem joc de noi
Țara geme de străini
Noi dăm mâna lui Lenin*

*Foaie verde busuioc
Astăzi lucrurile se'ntorc,
În partidul țărănesc
Stă hahamul jidănesc.*

*Foaie verde flori de mac
Lupu roșu ca un rac
Cheamă țara la războiu
Pe Români ce-s numiți goi*

*Foaie verde matostat
La „Dacia” s'a ntâmplat
Să se strige 'ntre țărani
„Vrem țărani fără jidani”*

*Poți să faci din mine, negru
Din chinez european
Dintr'un lup să faci o vulpe
Din țaran, nici când jidan.*

*Eu strigat-am c'am fugit
Amărât ca vai de mine
Rușinat ca orișicine
Că partidul țărănist e partidul
jidănit*

*Foaie verde grâu mărunț
Dala ce-am fost numai sunt
Sunt român, nu sunt jidan
Ș'am să spun în sat, un an*

Țăran dela Mustel

ORGANIZAȚIA JIDOVEASCĂ

KAHALUL

Am arătat într'un articol precedent cum e organizat statul ocult jidovesc, numit pe jidovește „Kahal” iar pe românește „Comunitatea Evreilor”. Am văzut că acest guvern occult are atribuțiuni care îi permite să exercite autoritate asupra jidanilor care formează comunitatea ce intră sub jurisdicțiunea lui, întocmai ca un guvern al societăților ariene.

Kahalul mai are niște atribuțiuni pe care nu le are guvernele creștine, atribuțiuni cari pune perfect în evidență mentalitatea de exploatator parazit al jidanului. O astfel de atribuțiune a Kahalului este prezidarea tranzacțiilor dintre jidani și a le vinde proprietățile goimilor, precum și chiar persoana acestor din urmă. Actul vinderei proprietății goimilor se numește *hazaca*, iar vinderea persoanei lor se numește *meropie*.

După credința ovreiască, exprimată în nenumărate părți din Talmud, toți oamenii care nu fac parte din una din cele douăsprezece triburi ale lui Izrael, nu sunt oameni adevărați, ci animale cu chip de om. Ori oamenii, adică jidani, nu poate să recunoască dreptul de posesiune unor animale, așa că de fapt goimii n'au în ochii jidanilor nici un drept de a posedea vre-un bun material. Această stare de lucruri este condificată într-o lege talmudică denumită *Hezkat-Ischub* și prin care se întindea autoritatea Kahalului dincolo de toate regulile și formele cunoscute care preced la conducerea vr'unui ansamblu social oare-care. După această lege Kahalul este stăpânul tuturor teritoriilor ce nu aparțin vr'unui jidan, ¹⁾ ele fiind considerate după expresiunea unui talmudist celebrul rabin *Kulun*, ca un lac liber, în care numai acela poate arunca plasa ca să pescuiască cui îi a vândut Kahalul acest drept.

Jidanul considerându-se ca făcând parte din un stat bine ordonat, ori de câte ori vrea să-și mărească proprietățile lui cu acele terenuri libere (proprietățile goimilor) nu se duce pur și simplu să le ocupe ci se adresează mai întâi Kahalului printr-o petiție în regulă, cerându-i să îi vândă dreptul de a pune mâna pe proprietatea *goiului*. Acest drept poartă, după cum am spus-o mai sus, numele de *hazaca* și el conferă jidanului care l'a cumpărat dreptul exclusiv de a exploata proprietatea *goiului*. Dacă aceasta este o casă, el singur va avea dreptul să o ia cu chirie pentru exercitarea unui comerț sau să o sub-închirieze altui jidan; de a face cămătărie pe spinarea proprietarului și a celor l'alți locatari. Dacă este o moșie, numai el va putea cumpăra recoltele, excludând pe toți ceilalți jidani, va servi de intermediar proprietarului pentru angajarea de personal, ori procurarea de ori-ce obiect. Într'un cuvânt cel ce a cumpărat, *hazaca* va avea dreptul să întrebuințeze toate mijloacele posibile și imaginabile pentru a deveni el în timpul cel mai scurt adevăratul stăpân al proprietății. Cei l'alți jidani n'au voie a-l concura ei, din contră trebuie să îi dea concursul, oferind chirii și

1) La Russie Juive p. 121.

prețuri mai mici astfel în cât *goiul* care are nevoie de parale să nu poată să-și închirieze casele, să-și vândă produsele, sau să ia bani cu împrumut de cât de la jidanul care a cumpărat de la Kahal *hazaca* privind pe anu-mitul *goi*.

Când însă *goiul* n'are nici o proprietate, Kahalul vinde numai persoana lui, și obiectul vânzării în acest caz se numește *meropie*, conzistând în dreptul de exploatare prin camătă; în dreptul jidanului de a născoci toate mijloacele, de a încurca situațiunea acestui individ, astfel încât să-l ducă la ruină și chiar la dezonoare; „căci proprietatea goimilor, precum însăși goimii sânt, conform legii ovreești, *Hefter* (liber de exploatare până la ruină). 1)

Această vânzare a dreptului de exploatare a goimilor de către jidani ar părea stranie și irealizabilă într-o țară unde principiul concurenței și comerțul liber domină, însă e foarte posibilă acolo unde comerțul e de fapt un monopol în mâna jidanilor ca în Galiția, Moldova, Basarabia, Ucraina. Aci *goiul*, adică creștinul este izolat și singur față de Kahal care se află în dosul jidanilor care l'a luat în exploatare. Ce poate face, în acest caz, creștinul izolat și neputându-se bizui de cât pe propriile lui forțe, în lupta pe care e nevoit să o ducă în contra întregii populațiuni evreești din localitatea sau districtul său, populațiune unită prin legături ascunse în organizația secretă a Kahalului? Ce poate face decât să fie învins?

Acest drept pe care și-l însușește Kahalul de a vinde proprietatea și chiar persoana ne-jidanului (*goi*) pune în evidență insociabilitatea jidanului și imposibilitatea lui de a se asimila modului înconjurător. El e o caracteristică a străinismului jidanului, străinism care nu se poate șterge prin faptul că adoptă în mod superficial portul și graiul populațiunii băstinașe. 2)

1) Expresia românească *a fi la cheremul cuiva*, e probabil de origine ovreiască.

2) Proprietățile aparținând goimilor, sunt asimilate unui deșert. — Talmud-Avaktat—Baba Batra p. 59. La Russie Juive p. 117.

AVIZ. — În vederea asigurării apariției regulate a revistei, fiind nevoiți să ne aprovizionăm cu hârtie din vreme, rugăm pe d-nii abonați, să ne remită abonamentul pe anul al II-lea, care a început la 1 Aprilie.

Sacrificiile pe care le facem cu editarea acestei reviste atât de necesară apărării intereselor noastre de neam, credem că vor convinge pe d-nii abonați să ne achite sumele datorate fără să mai fim nevoiți să apelăm la fiecare în mod individual.

Direcțiunea

Cine a guvernat

Piatigorsky

Desider Bocanis

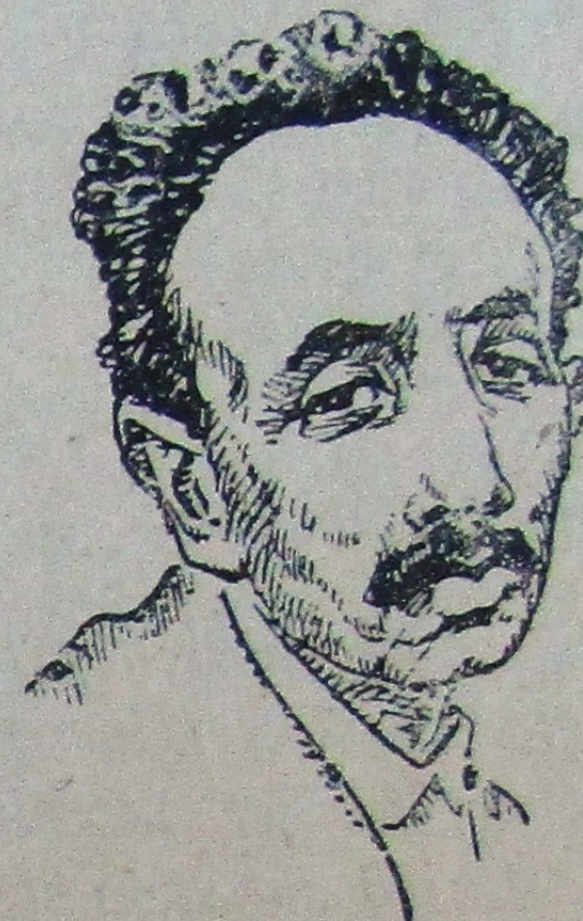

B. Foerster

Zoltan Ronai

Ungaria Bolșevică

Bela Vago

Eug. Landler

J. Werthelm

ROMÂNIA
MINISTERUL INSTRUCȚIUNII

DIRECȚIUNEA GENERALĂ
A
ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PARTICULAR

No. 39929/923

Domnule Director,

Vă rugăm să binevoiti a avea în vedere la înscrierea elevilor și elevelor particulare dela acea școală să nu fie înscrisă eleva Streit Ida din cl. II-a (doua) dela școala Comercială Sup. de fete din București, care a fost pedepsită cu eliminarea pentru totdeauna din școalele publice și fără drept de examen, pentru nepermisa îndrăsneală de a fi smuls de pe pieptul unei alte eleve Tricolorul Românesc și al fi aruncat jos, chiar în fața Doamnelor Profesoare dela acea școală.

Director General,

(ss) N. Dumitrescu

Pentru conformitate

Director,

Șeful Serviciului,

(ss) P. Popescu

Din înțelepciunea israeliteană

Samuel Braunștein, colegul nostru de liceu, când mănâncă bătae de la vreunul dintre noi, își mușcă buzele stăpâindu-și lacrimile și ridicând pumnii amenințatori, ne înjura, făgăduindu-ne că va sosi și ceasul răzbunării.

Băeții făceau haz de necazul lui Sami, încercând să-i zmulgă secretul planurilor de răzbunare, trudindu-se zadarnic, însă, fiindcă Braunștein, încruntat și ursuz, mormăia ceva gutural și neînțeles, fără să ne mulțumească curiozitatea.

Intr'una din zile, când gluma noastră obișnuită, întrecuse măsura și bietul Sami, fusese piersicat mai rău, indignarea îl determină să trădeze taina și se jură că ne va da pe mâna „Macabeilor.”

Toate bătaile, toate rugăciunile noastre, spre a afla cine sunt și cum se vor răzbuna pe noi, „Macabeii,” nu au mai fost în stare să silească pe Sami, să ne dea amănunte în privința acestora.

Taina aceasta, ridicată între noi, ne curmase o vreme avântul și un fel de sfială ne oprea să ne mai ciomăgim colegul, pe care îl apăra parcă, un fel de talisman religios și neînțeles: „Macabeii.”

Târziu de tot, maestrul nostru de gimnastică, necăjit că nu suntem entuziasmați de teoriile lui de educație fizică; și că printr'un fel de coaliție, îi neglijăm cursul, sub influența celorlalți profesori cari socoteau gimnastica, un obiect fără importanță, suduindu-ne, întări amenințarea colegului nostru Samuel.

O să rădă jidanii de noi și au să vă întreacă, „Macabeii”! Ne-am rugat și de maestrul nostru să ne deslușească povestea „Macabeilor” dar nici d-l Ilie Tăbăcaru, care erea supărat pe noi, nu a binevoit să ne lămurească.

Au trecut ani, după ani, colegii s'au risipit în resturile vieții, exercițiile de gimnastică au rămas ca niște amintiri duiosase din copilărie și povestea Macabeilor, s'a șters de mult din gândurile noastre.

Din vreme în vreme, ne mai întâlneam unii dintre colegi la câte un aperitiv, la câte o berărie sau cafenea, întrebându-ne de unul, de altul, ostenindu-ne să ne ascundem necazurile, să ne mințim anii istovitori de muncă, să ne complimentăm în-

fașșările noastre obosite și desobăguite de ceasurile închinat serviciilor și profesiunilor noastre.

— Tot tânăr Georgescule, ai aflat vre un secret minunat de stai pe loc și nu îmbătrânești, mângâiau pe amicul nostru Georgescu, gârbov și pământiu, cu firele scăpate plesuvii argintii și cu ochii stinșii, iroșiți de condicele slujbei.

— Dar tu Răducane, pari a fi un flăcău de două zeci și cinci de ani, răspundea Georgescu, sub sugestia mulțumirei sale prietenului său Răducanu, stafidit ca o smochină și fără nici un dinte în gură.

La un pahar cu bere, când întâmplarea făcuse să ne întâlnim câțiva dintre vechii colegii de școală, ne și surprinse prietenul copilăriei noastre Samuel Braunștein.

Ce sărbătoare pentru noi toți. De ani de zile nu-l mai văzuserăm nici unul dintre noi, și acum, ni se înfățișa privirilor noastre uimite, cu atmosfera aceia a trecutului atât de drag, vesel, fericit, plin de viață, tânăr ca și cum nu ar fi trecut douăzeci și cinci de ani dela despărțirea noastră.

„Macabeul” cum îi rămăsese porecla din școală prietenului nostru, ne privi pe toți cu milă, compătimentându-ne istovirea precoce, mirându-se fără nici un fel de menajament, de înfățișările noastre bătrânești și săracăcioase.

— Cum să te recunoască omul Georgescule, pari un unchiș de optzeci de ani, și tu Răducane parcă ai fi bunicul lui Georgescu. Cum se face Marinicule de-ai ajuns ca un pergament, cum Dumnezeu v'ați uscat cu toții, voi atleții de odinioară.

Și umflându-și pieptul desvoltat, privindu-ne cu ochii lui vii pe fiecare, ne bătu pe umeri, cu atâta milă și părere de rău.

— Dar tu ce faci? Îndrăzni să întrebe pe Sami, unul dintre noi

— Bine, slavă Domnului, am moșie în Moldova, am deschis o bancă în Basarabia și sunt deputat independent.

În ochii noștri, Sami Braunștein, luă înfățișarea mai marilor noștri, a șefilor noștri de prin ministere, ceva așa de impunea respectul, și ne strivea într-o umilință neînțeleasă.

„Deputat, ne gândeam noi toți, prieten cu miniștri, om care printr-o intervenție ne-ar putea cuceri înaintările nădăjduite, sau care printr-o șoaptă, ne-ar arunca pe drumuri! Numai bucuria revederii, manifestată de prietenul nostru Sami, prin bogata comandă făcută chelnerului, ne liniști, asigurându-ne că amicul Samuel, nu ne poartă nici o ranchiună pentru bătaile ce le pri-

mise în copilărie. Nu prea înțelegem înfățișarea lui tinerească și colegul nostru Marinciu, acela care în copilărie luase în ochi noștri proporțiile unui luptător de circ, îl ispită pe Braunștein cu îndrăsneală:

— Cum te-ai desvoltat amice așa, de ai ajuns ca un taur?

Sami surâse, se suci pe scaun, ne privi iarăși pe toți cu milă și ne strigă sfidător:

— Macabeii!

Ne-am trudit zadarnic să aflăm înțelesul strigăturii, legătura dintre puterea și tinerețea evreului și expresiunea biblică: „Macabeii”, Sami, nu ne-a dat nici o deslușire și în sufletele noastre s'a strecurat aceiași neliniște magică de odinioară.

* * *

Ghiță Popescu, unul din colegii noștri, ajuns polițai într'un târg evreiesc și unul dintre cei mai buni elevi ai maestrului de gimnastică Tăbăcaru, când îl întâlnirăm odată tot la berărie, ne desluși taina „Macabeilor”.

— Știți măi băeți, ne vorbi polițaiul, că răposatul nostru profesor Tăbăcaru, ne înfrunța cu amenințarea: „O să rădă jidanii de voi, au să vă întreacă „macabeii”, fiindcă noi, nu rea puneam preț pe teoriile lui sănătoase de educațiune fizică.

Bucurându-mă de multă trecere pe lângă maestrul nostru, am încercat de multe ori să mă deslușesc și bietul nostru dascăl, fie că nu știa mare lucru din taina „macabeilor”, fie că erea prea supărat pe noi, nu a voit nici odată să mă lămurească.

După mulți ani, în vremea când mă înscrisesem la drept, și spre a putea învăța, intrasem în poliție, am dat cu ocazia unor cercetări de urma unei organizațiuni evreiești, ce purta titlul, „Macabeii”.

Scandalul a fost imediat înăbușit, eu am fost mutat în provincie, actele s'au îngropat în arhive și gazetele jidovești au vorbit câte ceva în privința unor societăți sportive, cu numele de „Macabeii”.

M'a surprins măsura puternicilor zilei; nu am avut ce face însă, am plecat la postul meu în provincie, nu puteam rămâne muritor de foame și rapoartele mele în care stăruiam dovedind că asociațiunea Macabeilor, are dedesupturi politice ca ori ce altă asociație jidovească, nu au fost ținute în seamă.

Mă plângeam prietenilor, noilor mei șefi; toți 'mi surădeau

cu neîncredere, indiferenți și plictisiți, socotindu-mă prea prăpăstios și prea înspăimântat de pericolul ovreiesc.

Pe unde am fost, prin orașele în care am trecut, ori cât de puțin numeroasă era comunitatea jidovească, pe lângă tot felul de societăți cu înfățișare religioasă sau de ajutor, avea și Macabeii ei, grup sportiv, în privința căruia autoritățile își manifestau întreaga și oficiala lor nepăsare.

Cu ocazia cercetărilor pe ici și pe colo, prin târgurile în care mă purta serviciul, aflam câte ceva în privința „Macabeilor” și din amănuntele acestea risipite, am reușit să reconstitui secretul organizației aceștia jidovești.

Am scris, am înaintat memorii și rapoarte, nu li s'a dat nici o importanță de nimeni și unii dintre șefii mei, mi-au spus prietenește.

— Măi Popescule, cautăte omule, ai să înnebunești deabinele cu Macabeii tăi, atâta lucru, nu ai putut afla că societatea asta e o societate de sport, ce dracu, ne faci poliția de răs,

— Și măi băieți, toți colegii numai mă numesc Popescule, numai îmi spun pe nume nici șefii, ba chiar și străinii nu mă cunosc decât sub numele de „Macabeul.”

Băieților li se așternu un zâmbet pe buze și în sufletele tuturor, se strecură o îndoială asupra sănătății mintale a prietenului nostru.

Popescu observă neîncrederea foștilor lui colegi, se supără și furios îi muștră.

— V'ați coalizat și voi ca niște inconștienți cu nepăsarea și desinteresul general. Cele ce vă spun eu, nu sunt povești de adormit copiii, ci este adevărul dureros, pe care îl simțim cu toții, pe care l-au simțit și îl simte atâtea popoare, adevărul îngrijitor, pe care îl vom înțelege prea târziu.

Am documente, sunt în stăpânirea datelor precise și dacă ne vom amăgi cu acele tradiții învechite de ospitalitate și umanitate speculate de jidani, dacă vom păstra aceiași convingere mincinoasă că ovreii sunt inofensivi, subiecte de glume populare, exemple vii de frică epurească, umiliți și păcătoși, noi înșine vom fi vinovați că i-am înscăunat în domnie și că prin voința noastră, ne-am dat robii unui blestem spăimântător, de a fi slugi jidovești.

Pornirea prietenului nostru, ne risipi atmosfera aceia de glumă în care promisem destăinuirile fostului nostru coleg și unul dintre

noi, stărui cerându-i date în privința chestiunii ce-l preocupa cu atâta obsesiune.

— la stați băieți, să ne lămurească omul primejdia, avem destulă minte să judecăm dacă spusele lui, prezintă vre'un interes sau nu.

Popescu reîncepu destăinuirile în liniștea religioasă a ascultătorilor.

— Invățații Slonului, ale căror planuri înfăptuite de societățile lor culturale și religioase, erau suspectate de naționalii în mijlocul cărora trăiau, jidovii, au hotărât încă de mult schimbarea tacticii, contând pe adâncă lor cunoaștere a popoarelor ariene.

Societățile culturale și religioase, au primit ordinul să reducă activitatea lor de cucerire jidovească, fiindcă atențiunea autorităților și lumii creștine din țările în care sunt împrăștiați jidovii, erau ațintită asupra lor.

Spre a adormi ori ce bănuială și a îndepărta ori ce supraveghere, societățile acestea jidovești se manifestau la lumina zilei trâmbițând revendicări naționale primate cu simpatie, solicitând înființarea unui cămin național, a unei țări evreiești în care să se adune toți jidovii rătăcitori, gânduri primate cu simpatie de întreaga lume civilizată, bucuroasă că va sosi și vremea aceia, când va scăpa de paraziții neamului jidovesc. Numai aceste revendicări, formau programul tuturilor societăților evreiești.

Sub platforma nevinovată a societăților de sport și educație fizică, de care autoritățile și popoarele tuturor statelor, nu se interesau s'a pus la cale înfăptuirea împărăției universale jidovești, creiate ca un păeanjenus de nepătruns, care învâle toate împărățiile, toate țările globului pământesc.

Așa s'a născut „Macabeii” societățile acelea numeroase de jocuri gimnastice ale căror îndeledniciri nu preocupă pe nimeni și a căror activitate nu a fost controlată nici când.

Am găsit programele lor, ordinele primate dela sfatul înțelepților poporului israelit, astfel mi-am dat seama de admirabila organizare a cuceririi jidovești.

Sportul și educația fizică, tinde la dezvoltarea națională a neamului jidovesc degenerat. În societățile acestea se făurește solidaritatea sufletului jidovesc; în reuniunile acestea se sădește în mintea tineretului, generație cu generație, convingerea în supremația universală a neamului jidănesc, în adunările acestea se pregătesc revoluțiile, se pun la cale atentatele, se formează spionii, se fixează rolul fiecărui mădular israelit în marea lor împărăție fără teritoriu și fără hotare.

Urmăriți cu băgare de seamă societățile sportive și vă va spăimânta adevărul și vă va îngrijora nepăsarea noastră comună.

La „Macabei” s'a antrenat stăpânitorul Rusiei comuniste, la „Macabei” s'au pregătit iranii Ungariei, la „Macabei” au crescut năpârcile care ne învenineză țarina Românească.

Cercetați, bine, în jocurile lor inofensive veți găsi școli de retorică comunistă, cursuri de spionaj, servicii de patrulare și informații, exerciții de mânăuirea armelor necesare atentatelor, incendierei și asasinatelor. În reuniunile acestea, fiecărui individ îi este destinat locul și i-se face pregătirea chemărei viitoare, în ceasul dictaturei jidovești. Aci se țin registrele recrutărei semite, aci se urzește gătirea civilizației spre a satura pântecul trândav al molohului israelit.

Înțelepții Sionului, au contat bine pe nepăsarea noastră generală, nu s'au înșelat, mingile de Foot-Bal și Oină, sunt țările creștine, sunt tivgile noastre seci de minte și pline cu înfumurare și nepăsare naționalistă de paradă.

Macabei fraților, sunt meșterii făurari ai ruinei generale a neamurilor creștine:

Glasul prietenului nostru Popescu, tremură de indignare, slăbi în străduința convingerei noastre, și se stinse în susurul unui suspin sfâșietor.

Cu toții simțim adevărul strigătului disperărei celui ce propovăduia în pustiu, și în amintirea fiecăruia, evenimentele cunoscute, se înlănțuiau legându-și ființa, de povestirea atât de adevărată a prietenului nostru, de taina admirabilei organizațiuni a înțelepciunii Israelitene.

* * *

Neamul nostru, cu sufletul nespurcat de balele înțelepciunii semite, cu mintea neîntunecată, de umanitarismul ovreiesc, cu inpu nesleat încă de otrava rachiului jidovesc, nu ar trebui să alcătuiască marea societate sportivă românească? Să nu fi sosit încă vremea, ca imitând societatea „Macabeilor” să le aplicăm programul și să jucăm poarca strămoșească, alungând cu ghioaca bătrânească, din tot cuprinsul țării noastre, ciucele jidovești? Ia să ne oțclim mușchii, i-a să ne umflăm piepturile, i-a să punem mâinile noastre vânjoase și bătătorite de muncă și să încingem „Foot-Bal-ul” desțelenirii ogorului nostru, fiindcă sportul, cum ne-au învățat strămoșii, ne va aduce mintea sănătoasă în trupul nostru, ce cată să-l însă-nătoșim.

V. Chiru

OMUL POLITIC

Magnatul vletei noastre politice, d-l Alexandru Vaida Voevod pe lângă multiplele sale calități, ca Doctor de boli de stomach, fin diplomat și ilustru om politic, mai posedă încă una, aceea de a se face util diferitelor întreprinderi anti-românești. D-l Octavian Goga îl atacă în revista d-sale „Tara Noastră” cum că d-l Vaida Voevod a primit să intre în consiliul de administrație al unei mari fabrici de pielărie din Cluj anume Renner și al cărei director se numește Ferents Mozes iar după interviu-ul dat ziarelor locale de către acest domn director, fabrica ar aparține familiilor Hecter Mozes Renner, și alți jidani, această fabrică este în conflict cu guvernul nostru în privința capitalului, de orice fabrică aparține înainte de război unor Bănci, și deci toată această întreprindere revenea Statului. D-l Goga nu se mulțumește să îi denunțe pe acști jidani, și pe d-l Vaida care este în slujba lor, de această vastă excrocherie, dar îi denunță pe jidani pentru faptul că acești ticăloși întrețin cea mai înverșunată gazetă iredentistă din Ardeal.

Vasăzică acest mare om politic pe lângă că face parte din Consiliul de administrație al Băncii Marmorosch Blank unde știm că nu face nimic pentru suma de 400.000 sau 500.000 lei ce încasează anual, mai ocupă și această nedemnităte și care desigur că este bine retribuită socotind marele avantaj ce aduce jidanilor, — servind de paravan.

Și credeți că s'a isprăvit cu aceste două ciupeli? Nu, prietenul d-sale d-l Aristide Blank l'a mai pus în Consiliul unei Societăți numită „Forajul”, și-a unei Bănci mai mici numită „Cetatea” la care D-sa pretinde căci este chiar întemeietorul.

Iată-l deci pe acest mare om de stot cocoțat în patru consilii de administrație a unor întreprinderi anti-naționale prin politica ce învârtesc conducătorii lor.

Așa, dar Omul Jidanilor plătit gras de jidani, pe cari îi servește ca un salariat ce este, în calitate de fost și viitor ministru al Țării Românești.

Bati

Redacționale

În numărul trecut al „Apărării Naționale” în articolul „O gazetă umoristică” s'a cules din eroare „Socialiști” în loc de „Fasciști” în al șaselea rând.

Astfel în loc de „antisemiții-socialiști lucrează” urmează a se ceti: „Antisemiți-Fasciști lucrează”.

„Apărarea Națională”

Noaptea spre 2 Iulie 1904

Sus pe cer în noaptea asta s'a zărit în depărtare
Printre stele luminoase umbra lui Ștefan cel mare.
Să 'mplinise patru veacuri tocmai când de pe pământ
A plecat pe vecinicie Ștefan Domnul nostru sfânt;
Dar acolo sus în ceruri el a fost coprins de dor
După Patria sa mică și iubitul său popor.
Cunoscând că'n jurul țării au rămas mai mulți dușmani
Să gândea... „Moldova oare cum va fi de-atâția ani?”

După multă stăruință Domnul lumii creator
Înplinit a sa dorință... Ingerul conducător
Într-o clipă îl îndreaptă pe o aripă de vânt,
Il scoboară să mai vadă mult doritul său pământ
Transformat în fine Ștefan cum ar fi un muritor,
Ca necunoscut să treacă înaintea tuturor,
A'nceput călătoria cu un dor nespus de mare
Prin Moldova sa cea veche din hotare în hotare,

Când în drumul său ajunse și voia să treabă Prutul,
Un cazac de cea parte ese'n calea sa cu cnutul.
Doamnel Ingerul îi zice: stai că dincolo de mal
Basarabia Moldovei e răpită de muscal,
Bucovina tot asemeni e luată de vecini,
Moaștele Măriei-tale au ajuns pe la străini.
Numai în această parte dela Prut în spre Carpați
Strănepoții tăi sunt astăzi liberi și nesubjugăți

Auzind aceste Domnul fu cu totul întristat
Și urmând călătoria zorile s'au revărsat,
Clopotele toate sună, anunțând acea serbare
Ce să face'n amintirea Domnului Ștefan cel mare.
Țara 'ntreagă e'n picioare, tot ce simte românește
Gata e de sărbătoare, iară Ștefan când privește
Lacrămile'i ume ochii, e cuprins ca de fior,
De așa recunoștință ce'i aduce un popor.

Dar urmând călătoria prin județul Dorohoi
Vede lumea prin ogoare cum prășia la păpușoi
Și în arșița de soare toți lucrau cu mare chin,
De cu ziuă până'n noapte ca la codru din Cosmin.
Când văzu atâta muncă Ștefan pune întrebare
Unuia de mai aproape, pentru ce e zorul mare?

Nu e zi de sărbătoare sau că nu ești Moldovan?
„Moldoveni suntem cu toții dar boerul e jidan!”*)

Auzind aceste Domnul... înțelege fiecare
Cât de marei fu durerea și cu câtă întristare
A privit cum strănepoții Moldovenilor voinici
Chinuiesc să 'nbogățiască pe păgânii venetici.
Ingerul văzând aceasta l'a și dus de pe pământ
Desbrăcat de haina lumii, pe o aripă de vânt.
De atunci în vara asta chiar de loc n'am mai plouat
Și în toată țara noastră popușoiul s'a uscat**).

Domnul ajungând în ceruri îl observă Creatorul:
Bine ai venit Ștefane! Ți-ai recunoscut poporul?
Sau că din călătorie ai rămas nemulțumit
De te vād așa pe gânduri și atâta de mahnit?

Doamne n'am crezut s'ajungă strănepoții mei iubiți
In această tristă stare și atât de umiliți.
Ah! i-a prăpădit dușmanii cari le amărăște traiul,
Unul vrea să le ia pânea, alții vor să le ia graiul,
Rog îndură-te Stăpâne, mai alină-le durerea,
Strănepoților de-acuma dă-le minte și puterea
Să se mântue odată de un trai atât de amar,
De dușmani cari fără drepturi au călcat a lor hotar.

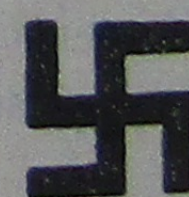
Eu aicea, Doamne Sfinte! nu pot să mă liniștesc
Până nu se desrobește tot poporul românesc.

I. P. Dacianu

*) L. Teodoru „Cotropirea Moldovei de Evrei” 209.700 hectare pământ rural în mâna Evreilor numai în cele trei județe Dorohoi, Botoșani și Suceava.

**) Seceta cea mare din anul 1904, după care Statul a cumpărat și importat porumb din America dintribuiadu-l pentru hrana locuitorilor dela țară.

AU SOSIT

AU SOSIT

SVASTICI EMAILATE

Pictor Grigorescu, 9

Hoții diverse comise de fiii lui Israel

La oficiul postal din Oradia-Mare s'a descoperit mari fraude cu mandate postale, ce erau falsificate cu ajutorul unor stampile false.

Statul este păgubit cu câteva milioane și autorii sunt prietenii și coreligionarii lui Filderman și anume Manoil Weinberger, Eugen Freiburger și alți Jidani.

***

De câteva zile în fața poliției Capitalei staționează mii de săteni din jud. Il'ov, Vlașca, Telorman, etc. să reclame pe un tâlhar anume Singer, care are un depozit de bumbac în America. Acest pungaș a inventat un fel de bonuri, cu cari cumpărătorul, contra 100 lei, plus obligația de a vinde încă 3 bonuri a 100 și ceilalți la rândul lor să vândă asemenea la câte 3 câte 3 bonuri să poată primi, atunci când toate aceste se vor încasa, — un pachet de bumbac, — cu chipul acesta jidanul a încasat peste 4 milioane dela țărani naivi. Nu numai că țărani nu ajungea nici odată să realizeze combinația tâlhărească a Jidanului, dar acei ce printr'o întâmplare fericită putea să satisfacă pofta Jidanului, primea în loc de bumbac, pachete cu pietre sau cărămizi. Țărani văzându-se înșelați au venit să pue mâna pe zuluși Jidanului, dar cum nația blestemată au picioarele prevăzute cu motoare de automobil, a spălat putina bine înțeles cu bani cu tot. Poliția nu l'a putut prinde, căci de aceia este poliție, dar nici jurnalele independente nu suflă un cuvânt.

***

D-l Tranca-fleanca — sau Trancu, Iași, Galați, Tg.-Frumos, fost ministru al guvernului Averescu, s'a dus mă rog să facă vizită unui Jidan anume Kestenbaum, aceasta nu ar fi mare lucru, căci avem destui Români ticaloși, dar individul în chestiune, este dat în judecată de Ministerul de finanțe pentru că a introdus în mod fraudulos în țară, lucruri de argint, fără să plătească cuvenitele taxe către minister. Bravo d-le Trancu, și la anul să fii iar ministru ca să pui o vorbă bună pentru Kestenbaum, să fie iertat de pedeapsă, că vezi d-ta sunt oameni cinstiți și se asimilează, mai ales cu forțe excelente!

Bati

PALESTINA. — Acțiunile sioniste sânt prost cotate de câteva luni pe piețele politice mondiale. A început să iasă decurs de mii de ani în arta de a trăi pe spinarea altor poare, nu mai e capabil să 'și recapete calitățile necesare unui trai bazat pe muncă productivă. Jidani aduși în Palestina nu se dedau la munca productivă a câmpului, ci se înarabe, care formează 85% din locuitorii Palestinei, și care pun această țară în valoare prin munca brațelor lor. Arabii, văzându-se amenințați să devină niște robi la jidani, cărora li s'a atribuit Palestina de către diplomații dela Versailles, au început să boicoteze autoritățile Palestinene.

Guvernul englez s'a văzut nevoit să convoace pe guvernatorul provinciei Herbert Samuel la Londra, de oarece majoritatea miniștrilor sânt hotărâți să schimbe statutul Palestinei, nevoind să dea ocazie populației arabe să devină ostilă imperiului britanic.

Iată-ne așa dar condamnați să continuăm să întreținem neamul Honigmanilor și Rozentalilor, de oarece li se închid și porțile Palestinei. Așa dar Adevărul, Lupta, Aurora, etc... vor continua să apară la București, și majoritatea românilor vor fi nevoiți să citească și de aci înainte proză cușcr.

CEHO-SLOVACIA. — Studenții din Praga ceruseră demisiunea rectorului universității, un jidan Steinhart. Guvernul care l'a început susținea pe jidan a trebuit la urmă să cedeze presiunii studențești. Senatul universitar a înlocuit pe Steinberg printr'un indigen, Dr. Kreibici.

UNGARIA. — Municipality orașului Buda-Pesta, revizuiind listele alegătorilor municipali, a șters de pe ele vr'o 150.000 alegători bolșevici de rasa Rozentalilor noștri.

Această măsură a produs o mare larmă în lumea paraziților internaționali. Trebuie să ne așteptăm să vedem în presa noastră extra-românească „Adevărul“, „Dimineața“, „Lupta“, „Presa“, „Aurora“, etc. articole indignate în contra barbariei huliganizmului, obscurantizmului, etc. al edililor din Buda-Pesta.

POLONIA. — În dieta poloneză, comisiunea instrucțiunii publice a adoptat Numerus Clausus cu 16 voturi contra 13. Măsura aceasta e luată pentru ca să previe invaziunea universităților și școlilor speciale polone de către jidani. Polonezii își dau perfect seama că dacă nu vor fi ei în majoritate în clasele intelectuale, vor mai suferi jugul străin și dezmembrarea ca în secolul trecut. Experiența istoriei lor proprii au deschis ochii polonezilor.

Bine ar fi ca oamenii de stat români să nu aștepte aceiași experiență pentru a lua măsuri în contra neamului de paraziți ce ne-a invadat țara, introducând Numerus Clausus cât e încă timp.

PRACTICE TALMUDICE.—Terminând cu acapărarea aurului și argintului din țara românească, noii noștri circoncetățeni de origine galițiană și-au pus în cap să acapareze și celelalte metale ce s'ar mai găsi în România. O bandă din acești cetățeni cușeri s'a organizat pentru cumpărarea alamei furate de la forturi și de la Căile Ferate.

Poliția și justiția care manifestă totdeauna o curiositate deplasată, a chemat la instrucție elementele cele mai de seamă al acestor negustori talmudici. Până azi au defilat pe la parchet Moise Habermann, I. Nacht, Margulius, Goldman, Brauer, I. Loebel, Bernștein și Fuhrman. Mai lipsesc vr'o doi trei pentru ca fiecare din cele douăsprezece triburi ale lui Izrael să fie reprezentate în această atacere de alamă. Se speră complectarea cât mai curând al acestei duzine pentru ca să nu se nască invidie între triburi.

■ Cu un timbru de 1,25 cel mai jidan dintre jidani, se transformă, cu ajutorul Ministerului de Justiție în Român sadea. Numai într'o singură zi au fost romanizați următorii telali:

Din E. Horovitz, s'a făcut Emanuel Horoveanu, din Meletie A. Leib, Meletie A. Manolescu; din Moise Goldstein, M. Petrovanu; din Isidor Goldstein, I. Hurian; din Avram Goldenberg, A. Florian; din Marcu Glasgal, M. Mărculescu; din Ițic Lufag, Justin Ludwig; din Isidor Zwibel, I. Cepeanu; din Leon Thierer, L. Tireli, din Paul Rosenzweig, Paul Rasureanu; din Moise Leizer, M. Lazarus, ș. a. m.

Cu alte cuvinte, Jidanior le este rușine cu numele ce îl port, și spre a putea cu mai multă ușurință să se strecoare pe lângă români, face această ușoară operație. Nu știm când, unul din guvernele noastre se va gândi să schimbe legea defectoasă a schimbării numelor. De pildă, în Franța, când cineva își schimbă numele nu poate să-și ia altul decât acela al familiei mamei. Prin urmare, dacă pe un Jidan îl chema Rosenzweig, după numele tatălui, nu își poate lua alt nume decât numele de familie al maică-si, care se numea de pildă Leibovici. Dar asta se petrece în Franța, nu în România Jidanilor.